

25

345797 12-01-07.

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
SPLIT

IZ RUKE

Preko pošte

08 -01- 2007

Predano za poštu obično-prep. dne. _____ 20 _____
POŠTA _____ R _____
Broj primjeraka _____ priloga _____
Taksirano _____ KN _____ POTPIŠ _____

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

XXII Pž-9148/03-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca mr. sc. Josipa Kosa, predsjednika vijeća, Žarka Perića i Marine Unger-Juranić, članova vijeća, u parničnom predmetu tužiteljice ANE ASANOVIĆ iz Splita, Šibenska 41, koju zastupa Tomislav Krka, odvjetnik iz Splita, protiv tuženika LAURUS d.d. u stečaju iz Splita, Grabovčeva širina 1, kojeg zastupa Yvonne Zlatar-Šunjić, odvjetnica iz Splita, radi utvrđenja osnovanosti tražbine, odlučujući o tuženikovoju žalbi, koja je izjavljena protiv presude Trgovačkog suda u Splitu od 25. ožujka 2003. godine broj XI P-276/2002, na sjednici vijeća održanoj 6. prosinca 2006. godine

presudio je

Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu od 25. ožujka 2003. godine broj XI P-276/2002.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Trgovački sud u Splitu presudio je:

„ I – Utvrđuje se da postoji potraživanje tužiteljice naspram tuženiku u iznosu 50.493,66 kn kao potraživanje prvog isplatnog reda viših isplatnih redova.

II – Tuženik je dužan platiti tužitelju parnični trošak u iznosu 2.440,00 kn u roku 15 dana.“

Prema obrazloženju pobijane odluke u suđenju je prvostupanjski sud primijenio odredbe čl. 129. Zakona o radu („Narodne novine, broj 38/95, 54/95, 65/95, 17/01 i 82/01), zatim odredbe čl. 154. st. 1. i 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine, broj 53/91, 91/92, 112/99 i 88/01 – u daljnjem tekstu:

ZPP), odredbe čl. 10. st. 3., 473. st. 1. t. 1. i 2., 474., 475. i 496. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine, broj 111/93, 34/99, 121/99, 52/00 i 118/03 – u daljnjem tekstu: ZTD) i odredbe čl. 165. i 167. Zakona o poduzećima. Tako je prvostupanjski sud odlučio, jer je u suđenju utvrdio da tužiteljica ima potraživanje prema društvu kojeg je osnovao tuženik, po pravomoćnoj presudi općinskog suda, ne navodeći kojeg suda, a broj presude je P-378/00 od 18. rujna 2000. godine. Tuženik je istaknuo prigovor promašene pasivne legitimacije tvrdeći da potraživanja tužiteljice proističu iz radno pravnog odnosa s trgovačkim društvom LAURUS SLAVIJA d.o.o. iz Splita. Nakon što je tuženik osnovao to trgovačko društvo tužiteljica je nastavila rad i zasnovala radni odnos s tim novim trgovačkim društvom. Tuženik ističe da je presudom prvostupanjskog suda broj P-1300/02 odlučeno i o zahtjevu tužiteljice koji se odnosio na utvrđenje da bi ovdje tuženik bio solidarno odgovoran sa LAURUS SLAVIJOM d.o.o. u stečaju Split za novčana potraživanja radnika iz radnog odnosa kod LAURUSU SLAVIJA d.o.o. Split.

Prvostupanjski sud zaključuje da se u konkretnom slučaju ne radi o izravnoj povredi iz čl. 129. Zakona o radu. Za prvostupanjski sud u konkretnom slučaju prileži solidarna odgovornost tuženika s ostalim društvima koje je tuženik osnovao za obveze prema tužiteljici.

Pri tome se prvostupanjski sud poziva na Zakon o poduzećima tvrdeći da je tuženik osnivač trgovačkog društva LAURUS SLAVIJA d.o.o. Split.

Za nastale obveze društava s ograničenom odgovornošću, tvrdi prvostupanjski sud, tuženik je solidarno obavezan. Tu svoju obvezu dužan je izvršiti prema čl. 165. i 167. Zakona o poduzećima i prema citiranim odredbama Zakona o trgovačkim društvima.

Odluku o troškovima postupka donio je prema čl. 154. st. 1. i 155. ZPP-a.

Presudu pobija tuženik.

Žalbu izjavljuje zbog svih žalbenih razloga iz čl. 353. st. 1. ZPP-a.

U žalbi ponavlja činjenične navode tijekom suđenja obrazlažući na koji način je tuženik osnovao trgovačko društvo LAURUS SLAVIJA d.o.o. Split. Trgovačko društvo LAURUS SLAVIJA d.o.o. Split, po navodu žalbe, osnovano je po tada važećim zakonima, o čemu je odlučio i Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom odlukom Rev-1638/01. Ponovo ističe prigovor promašene pasivne legitimacije. U odnosu na odredbe Zakona o poduzećima, te prema čl. 165. toga Zakona, tvrdi da bi tuženik možda mogao odgovarati za obveze LAURUS SLAVIJE d.o.o. Split, ali samo ako tu svoju odgovornost preuzme ugovorom što tuženik nikada nije učinio. Neosnovano je utvrđenje prvostupanjskog suda kada se poziva na odredbu čl. 10. st. 3. ZTD-a jer tuženik, kao član društva, nije ni na jedan način zlorabio odgovornost da ne odgovara za obveze, u ovom slučaju LAURUS SLAVIJE d.o.o. Split. Tvrdi da

prvostupanjski sud nije utvrdio činjenicu koji je to slučaj ili slučajevi gdje je tuženik izbjegao odgovornost prema novoosnovanim trgovačkim društvima, a niti je proveo bilo koji dokaz u tom pravcu. Isto tako, neosnovano je pozivanje prvostupanjskog suda na odredbe članaka Zakona o trgovačkim društvima navedene u obrazloženju pobijane odluke. Tuženik je na šesnaest novoosnovanih trgovačkih društava prenio imovinu s kojom je u trenutku osnivanja mogao raspolagati, a da na iste nije prenio nikakvu odgovornost za svoje dospjele obveze. Žalitelj tvrdi da bi bilo apsurdno i potpuno nepovjerenje u sigurnost pravnih odnosa između društava i njihovih vjerovnika, kada bi svi vjerovnici koji imaju potraživanja prema šesnaest novoosnovanih društava s ograničenom odgovornošću mogli ostvarivati svoja potraživanja od tuženika koji je osnivač tih društava.

Posebno navodi da tužiteljica ima potraživanje prema LAURUS SLAVIJI d.o.o. Split, a ne prema tuženiku, te da je tužiteljica ishodila pravomoćnu presudu u odnosu na to potraživanje tvrdeći pri tome da se radi o stvari o kojoj je pravomoćno odlučeno.

Predlaže da se presuda preinači ili ukine.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Tuženikova žalba nije osnovana.

Prema podacima i ispravama u spisu, proizlazi da tužiteljica prema LAURUS SLAVIJI d.o.o. iz Splita ima potraživanje po pravomoćnoj presudi. Tu činjenicu tuženik ne spori. Zakonit i pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da je tuženik, koji je jedini osnivač društva s ograničenom odgovornošću LAURUS SLAVIJE d.o.o. iz Splita, zadržao položaj vladajućeg društva u odnosu na društvo kojeg je osnivač. Tom društvu, kojeg je tuženik osnovao, nije prenio imovinu, a niti je tuženik tijekom suđenja dokazao da bi imovinu prenio. Upravo zbog toga postoji solidarna odgovornost tuženika s novoosnovanim društvom prema tužiteljici jer njezino potraživanje proizlazi iz radnog odnosa. Tužiteljica je bila zaposlena kod društva kojeg je osnovao tuženik, a nije dobila isplatu onoga što je tužila i utuženi iznos joj je osporen u stečajnom postupku nad tuženikom. Tuženikova odgovornost proizlazi iz citirane pravomoćne presude te iz čl. 414. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 53/91, 73/91, 111/93 i 112/99, u daljnjem tekstu: ZOO). Stavak 2. čl. 475. ZTD-a određuje pretpostavku da je društvo koje se nalazi u većinskom sudjelovanju, što tuženik jest u društvu LAURUS SLAVIJA d.o.o. iz Splita, ovisno o društvu koje u njemu ima većinski udio. Dakle, društvo LAURUS SLAVIJA d.o.o. iz Splita ovisno je društvo prema tuženiku jer je tuženik jedini osnivač toga društva. Navedeno potvrđuje i odredba čl. 373. st. 1. t. 1. i 2. ZTD-a.

Prigovor presuđene stvari nije osnovan. Presuđena stvar postoji ako je između istih stranaka i o istom tužbenom zahtjevu donijeta pravomoćna odluka. Moraju biti ispunjene obje navedene pretpostavke, što se u ovoj parnici nije dogodilo jer tužiteljica ima pravomoćnu odluku prema društvu kojeg je tuženik osnivač. Tuženik

tijekom suđenja tvrdi da nije postupio suprotno čl. 10. st. 3. ZTD-a, ali to ničim ne dokazuje i ne daje dokaze da bi društvu kojeg je osnovao prema kojem tužiteljica ima pravomoćnu presudu prenio iznos dovoljan za poslovanje osnovanog društva kojemu su prenijeti ugovori o radu pa tako i za tužiteljicu. Temeljni kapital tuženika, prema čl. 24. (list 45 spisa) Odluke o organiziranju tuženika u holding, uz istodobno osnivanje novih poduzeća podjelom dijela imovine je 17,217.400,00 tadašnjih DEM, a u LAURUS SLAVIJU d.o.o. uneseno je svega 203.341,00 tadašnjih DEM. Stoga, u takvom ponašanju tuženika postoji očito zloupotreba okolnosti iz čl. 10. st. 3. ZTD-a.

Odluka o troškovima postupka zakonita je i pravilna, obrazložena je po pravnoj osnovi i visini.

Zbog navedenog presuđeno je kao u izreci po čl. 368. i 488. ZPP-a.

U Zagrebu 6. prosinca 2006. godine

PREDSJEDNIK VIJEĆA
MR.SC. JOSIP KOS, v.r.

Za točnost otppravka

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

30
22.12.06.
Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
SPLIT

IZ RUKE

Preko pošte

18 -12- 2006

Predano za poštu obično-prep. dne. 20
POŠTA R
Broj primjeraka priloga
Taksirano KN POTPIS

XXVIII PŽ-9143/03-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca mr. sc. Bariše Gašpara, predsjednika vijeća, te Vesne Buljan i Željka Oreškovića, članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice MARIJE MUSLIM, iz Splita, Narodni trg 1, zastupane po Tomislavu Krki, odvjetniku u Splitu, Starčevićeva 13/1, protiv tuženika LAURUS d.d. u stečaju, Split, zastupanog po Yvonne Zlatar Šunjić, odvjetnici u Splitu, radi utvrđenja, odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj XI P-1357/2002 od 25. ožujka 2003. godine, nakon vijećanja u nejavnoj sjednici vijeća održanoj 21. studenoga 2006. godine

presudio je

Odbija se žalba tuženika kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj XI P-1357/2002 od 25. ožujka 2003. godine.

Obrazloženje

Pobijanom presudom označenom u izreci sud prvog stupnja pod točkom I. utvrdio je da postoji potraživanje tužiteljice prema tuženiku u iznosu od 82.110,38 kn kao potraživanje prvog isplatnog reda viših isplatnih redova, a pod točkom II. izreke naložio je tuženiku nadoknaditi tužiteljici parnični trošak u iznosu od 2.440,00 kn u roku od 15 dana.

Tako je sud prvog stupnja odlučio s obzirom da je nakon provedenog postupka utvrdio da je tuženik osnovao šesnaest trgovačkih društava u sklopu tuženika kao holdinga u odnosu majke i kćeri, nad kojima je tuženik zadržao potpunu ingerenciju u poslovanju, te da je sve zaposlenike, uključujući i tužiteljicu, rasporedio

na rad u jedno od novoosnovanih društava, a da je na ista društva prenio imovinu u neznatnom iznosu. Tužiteljica je radila u Laurus Slaviji d.o.o., na koje društvo je prenijeta imovina u iznosu od 203.341,00 DEM. Sud prvog stupnja je utvrdio postojanje solidarne odgovornosti tuženika s ostalim društvima koje je tuženik osnovao za obveze prema tužiteljici, a kako tuženik nije osporavao visinu tužbenog zahtjeva, to je temeljem odredbe članka 165. i 167. Zakona o poduzećima, te članka 10. stavak 3. u svezi članka 473. stavak 1. točka 1. i 2., članka 474., 475. i 496. Zakona o trgovačkim društvima u svezi članka 414. Zakona o obveznim odnosima utvrdio osnovanim tužbeni zahtjev za utvrđenjem postojanja tražbine tužiteljice prema tuženiku.

Protiv ove presude žalbu je izjavio tuženik iz svih žalbenih razloga. U žalbi navodi da imovina koja je unijeta u Laurus Slaviju d.o.o. u iznosu od 203.34,00 DEM ne predstavlja neznatnu imovinu, a da tužiteljica nije raspoređena na rad u Laurus Slaviju d.o.o. bez njezine suglasnosti, s obzirom da nije pokrenula nikakav postupak radi osporavanja zakonitosti takvog rasporeda. Dodaje da dopis Hrvatskog fonda za privatizaciju od 21. lipnja 2001. godine kojim isti predlaže priznati potraživanja radnicima d.o.o.-a u stečajnom postupku nad tuženikom nije odluka utemeljena na zakonu i ne može biti relevantan dokaz u sporu. Osporava utvrđenje suda o solidarnoj odgovornosti tuženika, s obzirom da nikada nije preuzeo odgovornost za novoosnovana d.o.o., također nije zlorabio okolnost da ne odgovara za obveze d.o.o.-a, niti je koristio svoj utjecaj da Laurus Slavija d.o.o. poduzme štetne pravne poslove ili propusti poduzeti radnje na svoju štetu. Ističe prigovor presuđene stvari obzirom je tužitelju pravomoćnom presudom utvrđeno predmetno potraživanje prema Laurusu Slaviji d.o.o. Predlaže preinačiti pobijanu presudu i odbaciti tužbu odnosno odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan, podredno istu ukinuti i vratiti predmet prvostupanjskom sudu na ponovni postupak, uz trošak žalbe.

Tužiteljica nije dala odgovor na žalbu.

Žalba tuženika nije osnovana.

Ispitujući pobijanu presudu temeljem odredbe članka 365. stavak 1. i 2. i odredbe članka 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99 i 88/01, nastavno ZPP), u granicama razloga navedenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. ZPP-a i pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da prvostupanjski sud nije učinio niti jednu povredu odredaba parničnog postupka propisanu odredbom članka 354. stavak 2. ZPP-a, te da je pravilno primijenio materijalno pravo.

Iz spisa proizlazi da je tužiteljica podnijela tužbu radi utvrđenja potraživanja prema tuženiku u iznosu od 82.110,38 kn, nakon što je tu tražbinu prijavila u stečajnom postupku nad tuženikom i rješenjima suda prvog stupnja poslovni broj St-49/01 od 22. studenog 2001. godine i 13. prosinca 2001. godine upućena pokrenuti

parnicu radi utvrđenja osporene tražbine. Tražbina tužiteljice je djelomično utvrđena pravomoćnim presudama Općinskog suda u Splitu donesenim protiv Slavije Laurus d.o.o. u iznosu od 22.973,87 kn i 13.727,74 kn, dok se u preostalom iznosu odnosi na neisplaćenu glavnica i kamatu obračunatu do otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom.

Iz spisa proizlazi da je tuženik osnovao šesnaest trgovačkih društava u koje je rasporedio zaposlenike. Prema povijesnom izvratku iz sudskog registra tuženik je osnovan s temeljnim kapitalom od 17.217.400,00 kn (list 63. spisa), a na društvo Laurus Slavija d.o.o. prenio je temeljni kapital u iznosu od 203.341,00 DEM, a što također proizlazi iz povijesnog izvratka iz sudskog registra (list 51. spisa). Tuženik je jedini član i osnivač društva kćeri Laurus Slavije d.o.o., ujedno i vladajuće društvo.

Prema odredbi članka 10. stavak 3. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj 111/93, 34/99, 52/00 i 118/03, nastavno: ZTD) onaj koji zlorabljuje okolnost da kao član trgovačkog društva ne odgovara za obveze društva ne može se pozvati na to da po zakonu ne odgovara za te obveze.

Pravilno je sud prvog stupnja utvrdio da tuženik zlorabljuje okolnost da ne odgovara za obveze Laurus Slavije d.o.o., te da isto društvo zlorabi za postizanje nedopuštenih ciljeva (izbjegavanje odgovornosti prema tužiteljici). Prema tome, u konkretnom slučaju došlo je do proboja pravne osobnosti slijedom čega postoji izvanugovorna zakonska i solidarna odgovornost tuženika kao jedinog člana i osnivača za obveze društva Laurus Slavija d.o.o.

Neosnovano tuženik u žalbi ističe prigovor presuđene stvari. Pravomoćno presuđena stvar postoji ako je između istih stranaka i o istom tužbenom zahtjevu ranije donijeta odluka. Navedene pretpostavke moraju biti kumulativno ispunjene. U konkretnom slučaju uopće ne postoji identitet spora obzirom nije ispunjen subjektivni element (istovjetnost stranaka). Osim toga, predmetna tražbina tužiteljice je tek djelomično utvrđena pravomoćnim presudama, pa nije u potpunosti ispunjen niti objektivni identitet (istovjetnost zahtjeva). Na pravilnost i zakonitost pobijane presude nije od utjecaja niti navod tuženika kako tužiteljica nije raspoređena na rad bez njezine suglasnosti. Iako je tužiteljica tužbom tražila pravnu zaštitu sukladno odredbi članka 129. Zakona o radu, sud prvog stupnja je pravilno, s obzirom na to da nije vezan za pravnu osnovu tužbenog zahtjeva, pravno okvalificirao predmetni spor u smislu proboja pravne osobnosti, te na temelju utvrđenog činjeničnog stanja pravilno primijenio materijalno pravo.

Slijedom navedenog, valjalo je temeljem odredbe članka 368. ZPP-a odbiti žalbu tuženika kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu suda prvog stupnja

U Zagrebu, 21. studenoga 2006. godine

Za točnost otpavka

PREDSJEDNIK VIJEĆA
MR. SC. BARIŠA GAŠPAR, v. r.

32

 Republika Hrvatska
 TRGOVAČKI SUD U SPLITU
 SPLIT

IZ RUKE

Preko pošte

18 -04- 2006

 Predano za poštu obično-prep. dne. _____ 20 _____
 POŠTA _____ R _____
 Broj primjeraka _____ priloga _____
 Taksirano _____ KN _____ POTPIS _____

 REPUBLIKA HRVATSKA
 VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
 ZAGREB

VI Pž-9141/03-3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Zubović, kao predsjednice vijeća, te Viktorije Lovrić i Branke Ćiraković, kao članova vijeća, u parničnom predmetu tužiteljice IVANKE SAVIĆ iz Splita, Valpovačka 2, zastupane po punomoćniku Tomislavu Krka, odvjetniku u Splitu, Starčevićeva 13/1, protiv tuženika LAURUS d.d. u stečaju, Split, Grabovčeva širina 1, zastupanog po stečajnom upravitelju Anti Vukoviću iz Splita, radi utvrđenja osporene tražbine, odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Splitu broj XI P-1360/2002 od 25. ožujka 2003. godine, nakon vijećanja u sjednici vijeća održanoj dana 15. veljače 2006. godine

presudio je

Odbija se žalba tuženika kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu broj XI P-1360/2002 od 25. ožujka 2003. godine.

Obrazloženje

Trgovački sud u Splitu presudom broj XI P-1360/2002 od 25. ožujka 2003. godine utvrdio je da postoji tražbina tužiteljice Ivanke Savić iz Splita prema tuženiku LAURUS d.d. Split u iznosu od 152.405,80 kuna, kao potraživanje prvog isplatnog reda viših isplatnih redova. Tuženiku je naloženo da tužiteljici naknadi parnični trošak u iznosu od 2.440,00 kuna. Tako je sud odlučio u radnom sporu iz ugovora o radu koji je tužiteljica zaključila sa trgovačkim društvom LAURUS SLAVIJA d.o.o. Split. Tražbinu koja se odnosi na otpremninu tužiteljica je prijavila kao stečajni vjerovnik u stečaju koji se vodi nad trgovačkim društvom LAURUS d.d. u stečaju, a koji je jedini osnivač njenog poslodavca LAURUS SLAVIJA d.o.o. Na parnicu je tužiteljica upućena nakon što je tražbinu prijavila u stečaju osnivača njenog poslodavca (ovdje tuženika), a tražbina je osporena od strane stečajnog upravitelja time da osporavanje nije otklonjeno na ispitnom ročištu.

Sud je u bitnomu našao da tužiteljica ima pravni interes tužbom na utvrđenje zahtijevati da sud utvrdi da pored poslodavca za obveze poslodavca odgovara i osnivač poslodavca po pravilima iz čl. 165. i 167. Zakona o poduzećima te čl. 10. st. 3. u vezi sa čl. 473. st. 1. toč. 1. i 2., članka 474., 475. i 496. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ br. 111/93, 34/93, 121/99, 52/00 - nastavno ZTD).

Odgovornost tuženika za obveze onih društava koje je osnovao temelji se na zloupotrebi okolnosti da tuženik kao član društva – poslodavca ne odgovara za njegove obveze. Tuženik je prilikom osnivanja društava kćeri, među kojima i društva LAURUS SLAVIJA, d.o.o. „ prenio“ na novoosnovana društva samo radnike, i tek neznatna novčana sredstva. Nakon osnivanja zadržao je puni nadzor nad osnovanim društvima u sastavu holdinga, ostvario je položaj vladajućeg društva, utjecao na poslovanje ovisnog društva, pa odgovara i za obveze ovisnog društva prema njegovim vjerovnicima. Nije sporno da tužiteljica ima tražbinu prema ovisnom društvu koja tražbina je utvrđena pravomoćnom sudskom odlukom. Tužiteljica je nakon reorganizacije bila preraspodijeljena na rad u ovisno društvo, pa su njen poslodavac i vladajuće društvo LAURUS, d.d. u stečaju solidarno odgovorni za obvezu iz ugovora o radu. Zato je tužbeni zahtjev prihvaćen, a tuženiku je naloženo da tužiteljici naknadi parnični trošak po čl. 154. i 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ br. 53/91, 91/92, 12/99, 88/01 - nastavno ZPP).

Protiv presude je žalbu izjavio tuženik zbog bitne povrede odredaba postupka, pogrešne primjene odredaba materijalnog prava te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Žalitelj je iznio slijed događanja vezanih uz organiziranje holdinga LAURUS d.d., prijenosa imovine članovima holdinga sukladno odlukama o osnivanju ali i stvarnim mogućnostima osnivača, te statusom tužiteljice vezanim uz organizacijske promjene tuženika i društava kojih je on osnivač.

Bitnu povredu odredaba parničnog postupka žalitelj vidi u okolnosti da je o tražbini odlučeno pravomoćnom presudom u predmetu tužiteljice prema trgovačkom društvu LAURUS SLAVIJA d.o.o. Pitanje solidarne odgovornosti tuženika tužiteljica je morala istaknuti u postupku donošenja presude protiv poslodavca. Tuženik smatra da je sudeći u ovoj parnici učinjena povreda odredaba parničnog postupka.

Predlaže da drugostupanjski sud preinači presudu i odbaci tužbu ili odbije tužbeni zahtjev, a podredno da ukine presudu i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnijet.

Žalba nije osnovana.

Presuda je ispitivana po čl. 365. st. 2. ZPP u granicama žalbenih razloga na koje se pozvao tuženik te pazeći po službenoj dužnosti na apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka i na pogrešnu primjenu odredaba materijalnog prava.

U donošenju presude nije počinjena koja od apsolutno bitnih povreda odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. ZPP, pa ni ona na koju se poziva žalitelj.

Nije osnovan prigovor presuđene stvari. Pravomoćno presuđena stvar postoji ako je između istih stranaka i o istom tužbenom zahtjevu ranije donijeta pravomoćna presuda. Obje pretpostavke moraju biti kumulativno ispunjene, pa ne postoji identitet spora ako nije ispunjen subjektivni kriterij, odnosno identitet stranaka.

Presuda kojom je dovršen parnični postupak između vjerovnika i glavnog dužnika nije zapreka za vođenje nove parnice protiv kojega od preostalih solidarnih dužnika. Vjerovnik može zahtijevati ispunjenje od koga hoće sve dok obveza ne bude ispunjena, a tek kada jedan od solidarnih dužnika ispuni dug, obveze se oslobađaju i ostali solidarni dužnici sve dok obveza ne bude u cijelosti izmirena. Kada se radi o solidarnim jamcima kao solidarnim dužnicima, presuda protiv glavnog dužnika kojom se glavnom dužniku nalaže ispunjenje obveze ne sprečava vjerovnika, u ovom slučaju vjerovnika trgovačkog društva, da tužbom zahtijeva ispunjenje tražbine i od solidarnog dužnika. To vrijedi i u slučaju kada se solidarnost na strani dužnika zasniva na zakonu, kao što predviđa odredba članka 10. Zakona o trgovačkim društvima propisujući uvjete za solidarnu odgovornost člana društva za obveze trgovačkog društva prema vjerovnicima društva. U novoj parnici koju vjerovnik trgovačkog društva vodi protiv člana društva kao solidarnog jamca vjerovnik koji je ishodio presudu protiv glavnog dužnika mora dodatno dokazati da je tuženik član društva te da je zloupotrijebio okolnost da ne odgovara za obveze društva.

Zato pobijanom presudom nije suđeno o presuđenoj stvari jer ranija presuda, iako donijeta u istoj stvari, nije donijeta između istih stranaka, pa u postupku nije počinjena apsolutno bitna povreda odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. točka 11. ZPP.

Nije osnovan ni žalbeni razlog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i s tim u svezi pogrešne primjene odredaba materijalnog prava. Sud je pravilno našao da su ispunjene pretpostavke za zasnivanje odgovornosti tuženika kao člana trgovačkog društva LAURUS SLAVIJA d.o.o. za obveze tog društva prema vjerovnicima. Za utvrđenje pravne osnove odgovornosti tuženika kao člana društva za obveze društva prema vjerovnicima odlučno je da postoji obveza društva prema vjerovniku što je utvrđeno pravomoćnom presudom, da je tuženik član društva (glavnog dužnika) te da tuženik kao član društva objektivno djeluje na način da kroz svoj utjecaj u društvu – glavnom dužniku zloupotrebjava okolnost da ne odgovara za obveze društva

Pravilno je sud prvog stupnja utvrdio da tuženik zloupotrebjava okolnost da ne odgovara za obveze Laurus Slavije d.o.o., te da isto društvo zlorabi za postizanje nedopuštenih ciljeva (izbjegavanje odgovornosti prema tužiteljici) čime je došlo do proboja pravne osobnosti. Slijedom te činjenice postoji izvanugovorna zakonska i solidarna odgovornost tuženika kao jedinog člana i osnivača za obveze društva Laurus Slavija d.o.o. Zloupotreba je evidentna već prilikom osnivanja trgovačkog

društva LAURUS SLAVIJA d.o.o., a nastavila se tijekom poslovanja tog društva u režimu važenja odredbe čl. 10. ZTD.

U ocjeni o postojanju zloupotrebe sud je pošao od nespornih slijedećih činjenica:

- tužiteljica Ivka Savić zaključila je dana 30. ožujka 1996. godine ugovor o radu sa poslodavcem LAURUS SLAVIJA d.o.o.
- takav ugovor uslijedio je nakon odluke skupštine društva LAURUS d.d. od 8. veljače 1994. godine o reorganizaciji tog društva osnivanjem 16 novih društava,
  - temeljni kapital osnivača iznosio je 17.217.400,00 DEM, a na društvo LAURUS SLAVIJA d.o.o. unijet je osnivački ulog od 203.341,00 DEM, što predstavlja neznatan iznos, i nedostatan za poslovanje osnovanog društva kojemu su prenijeti ugovori o radu,
  - Odluka o reorganizaciji ovlastila je osnivača na raspoređivanje radnika u osnovane pravne osobe na nova radna mjesta, sa čime su se radnici složili,
  - tužiteljica nije uspjela ostvariti pravo na plaću kod novog poslodavca,
  - jedini osnivač novoga poslodavca je tuženik LAURUS d.d. koji je imao dominantan utjecaj kao član društva na društvo .

Kod činjenice da osnivač društva nije izvršio podjelu imovine društva i nije novoosnovanim društvima prenio odgovarajuću imovinu, te kod činjenice da je radnike preraspodijelio u novoosnovana društva, što žalbom nije dovedeno u pitanje, ostaje za zaključiti da je tuženik od osnivanja novih društava formiranjem holdinga pa do nastanka tražbine tužiteljice prema društvu LAURUS SLAVIJA d.o.o. i konačno stečaja nad osnovanim društvom zadržao ingerenciju nad tim društvom. Novo društvo osnovano je radi postizavanja nedopuštenih ciljeva koji se nisu sastojali u poslovanju društva i ostvarenju dobiti. Postojala je očita namjera osloboditi se radnika, a zadržati pretežitu imovinu bivšeg pravnog subjekta u samom društvu LAURUS d.d. Time doduše nije bilo povrede kojega prisilnog propisa, pa ni odredbe čl. 129. Zakona o radnim odnosima („Narodne novine“ br. 38/95, 54/95, 65/95, 17/01, 82/01), ali se tuženik svojim pravima koristio zloupotrebom prava. Time je po zakonu zasnovana solidarna odgovornost za obveze ovisnog društva po čl. 10. st. 3. u svezi sa čl. 473. st. 1. toč. 1. i 2., 474., 475. i 496. ZTD u vezi sa čl. 414. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 53/91, 73/91, 3/94, 7/96, 112/99).

Zato prihvaćanjem tužbenog zahtjeva nije na štetu žalitelja pogrešno primijenjeno materijalno pravo.

Imajući u vidu navedene razloge valjalo je presudu potvrditi po čl. 368. ZPP.

U Zagrebu, 15. veljače 2006. godine

Za točnost otpavka:

PREDsjedNIK VIJEĆA
DUBRAVKA ZUBOVIĆ, v. r.

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
SPLIT

IZ RUKE

Preko pošte

18 -04- 2006

Predano za poštu obično-prep. dne _____ 20____
POŠTA _____ R _____
Broj primjeraka _____ priloga _____
Taksirano _____ KN _____ POTPIS _____

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

II PŽ-9139/03-3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Branke Stilinović-Petrović, kao predsjednice vijeća, Ljiljane Hrastinski Jurčec i mr. sc. Srđana Šimca, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice IVE STRIČEVIĆ, iz Splita, Stepinčeva 34, koju zastupa punomoćnik Tomislav Krka, odvjetnik u Splitu, Starčevićeva 13/I, protiv tuženika LAURUS d.d. u stečaju, Split, Grabovčeva širina 1, koga zastupa punomoćnica Yvonna Zlatar Šunjić, odvjetnica u Splitu, Gundulićeva 22, radi utvrđenja, odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj XI P-1363/2002 od 25. ožujka 2003. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 22. veljače 2006. godine

presudio je

I. Odbija se žalba tuženika kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj XI P-1363/2002 od 25. ožujka 2003. godine.

II. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 549,00 kn.

Obrazloženje

Pobijanom presudom označenom u izreci sud prvog stupnja utvrdio je da postoji potraživanje tužiteljice prema tuženiku u iznosu od 102.283,78 kn kao potraživanje prvog isplatnog reda viših isplatnih redova (točka I.).

Rješenjem o troškovima postupka sadržanim u navedenoj presudi (toč. II.) naloženo je tuženiku, u roku od 15 dana, nadoknaditi tužiteljici parnični trošak u iznosu od 2.440,00 kn.

Svoju odluku sud prvog stupnja obrazlaže navodeći da je nakon provedenog dokaznog postupka utvrdio neprijepornim da je tuženik u okviru reorganizacije osnovao HOLDING u kojem je on u odnosu na šesnaest novoosnovanih trgovačkih društava bio u odnosu „majke i kćeri“ i nad kojima je zadržao potpunu kontrolu u poslovanju. Takav odnos ovisnosti 16 novoosnovanih društava prema tuženiku nastavljen je i nakon njihova usklađivanja sa odredbama Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“, br. 111/93, 34/93, 121/99, 52/00 i nastavno: ZTD), jer je tužitelj imao položaj vladajućeg društva, a novoosnovana društva položaj ovisnih. Sud, nadalje, utvrđuje da je tuženik sve svoje zaposlenike, uključujući i tužiteljicu, rasporedio je na rad u neko od novoosnovanih društava, a da na isti način nije rasporedio postojeću imovinu. Na novoosnovana društva je prenio imovinu u neznatnom iznosu. Tužiteljica je nakon reorganizacije radila u Laurus Slavija d.o.o. Split. Sud prvog stupnja je ocijenio da postoji solidarna odgovornost tuženika sa ostalim (novoosnovanim) društvima za obveze prema tužiteljici u smislu odredbi članka 165. i 167. Zakona o poduzećima („Narodne novine“ 53/93), te članka 10. stavak 3. u vezi članka 473. stavak 1. točka 1. i 2., članka 474., 475. i 496. ZTD-a u vezi članka 414. („Narodne novine“, br. 53/91, 73/91, 111/93 i 112/99 nastavno ZOO). Kako tuženik nije osporavao visinu tužbenog zahtjeva, to je prvostupanjski sud pozivom na navedene zakonske odredbe utvrdio osnovanim tužbeni zahtjev za utvrđenjem postojanja tražbine tužiteljice prema tuženiku.

Protiv opisane presude žalbu je izjavio tuženik zbog svih žalbenih razloga predviđenih odredbom čl. 353. ZPP-a s prijedlogom da se preinači prvostupanjska presuda na način da se tužba odbaci, odnosno odbije tužbeni zahtjev ili ukine prvostupanjska presuda i predmet vrati tome sudu na ponovni postupak, uz obvezivanje tužitelja na naknadu troškova.

U obrazloženju žalbenih razloga tuženik navodi da se imovina koja je unijeta u novoosnovano društvo Laurus Slavija d.o.o. Split (u iznosu od 203.341 DEM) ne predstavlja neznatnu imovinu. Zatim tvrdi da je tužiteljica raspoređena na rad u novoosnovano društvo na zakonit način utvrđen važećim tužnikovim aktima (uz njezinu suglasnosti). Osim toga, tužiteljica nije pokrenula nikakav postupak radi osporavanja zakonitosti takvog rasporeda na rad u novoosnovano društvo. Tuženik još ističe da dopis Hrvatskog fonda za privatizaciju od 21. lipnja 2001. godine (kojim HFP predlaže priznati potraživanja radnicima novoosnovanih društava u stečajnom postupku nad tuženikom) nije odluka utemeljena na zakonu i ne može biti relevantan dokaz u sporu. Tuženik osporava ocjenu suda o solidarnoj odgovornosti tuženika za obveze novoosnovanih društava prema svojim bivšim zaposlenicima tvrdnjom da nikada nije preuzeo odgovornost za novoosnovana društva; da nije zlorabio okolnost da ne odgovara za obveze društva, niti je koristio svoj utjecaj da Laurus Slavija d.o.o. Split poduzme štetne pravne poslove ili propusti poduzeti radnje na svoju štetu. U bitnom još ističe prigovor presuđene stvari, budući je tužitelju pravomoćnom presudom utvrđeno predmetno potraživanje prema Laurusu Slaviji d.o.o. Split.

Tužiteljica nije podnijela odgovor na žalbu.

Žalba tuženika nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu u granicama žalbenih razloga, pazeći pri tom na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91, 91/92, 112/99 i 117/03, nastavno ZPP), na koje je ovaj sud dužan paziti po službenoj dužnosti, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da prvostupanjski sud nije učinio niti jednu povredu odredaba parničnog postupka propisanu odredbom članka 354. stavak 2. ZPP-a, te da je na valjano utvrđene činjenice pravilno primijenio materijalno pravo.

Tuženik se u žalbi samo poziva na žalbeni razlog apsolutno bitnih povreda odredaba parničnog postupka, a osim tog općenitog pozivanja na ovaj žalbeni razlog u uvodu žalbe ne ukazuje na bilo koju konkretnu povredu.

Činjenice na kojima se temelji prvostupanjska odluka među strankama i nisu bile sporne, pa niti one žalbom nisu dovedene u pitanje. Sporno je među strankama bilo pitanje – proizlazi li iz nespornih činjenica odgovornost tuženika za obveze novoosnovanog društva. Žalbom tuženik osporava upravo zaključak suda o postojanju odgovornosti, a time i valjanu primjenu materijalnog prava.

U ovom predmetu je tužiteljica podnijela tužbu radi utvrđenja potraživanja prema tuženiku u iznosu od 105.195,84 kn, nakon što je ta tražbina ispitana i osporena u stečajnom postupku nad tuženikom (rješenjima suda prvog stupnja poslovni broj St-49/01 od 22. studenog 2001. godine i 13. prosinca 2001. godine) nakon što je tužiteljica upućena pokrenuti parnicu radi utvrđenja osporene tražbine.

U postupku su utvrđene slijedeće relevantne činjenice: da je tuženik osnovao šesnaest novih trgovačkih društava („kćeri“); da je u novoosnovana društva rasporedio svoje zaposlenike; da je tuženik je s temeljnim kapitalom od 17.217.400,00 kn (prema povijesnom izvratku iz sudskog registra); da je na društvo Laurus Slavija d.o.o. Split prenio je temeljni kapital u iznosu od 203.341,00 DEM; da novoosnovanim društvima nije prenio imovinu koja im je u trenutku osnivanja pripadala; da je tužiteljica raspoređena u društvo Laurus Slavija d.o.o. Split; da je tuženik je jedini član i osnivač društva kćeri Laurus Slavija d.o.o. Split, te da je tuženik u odnosu na novoosnovana društva vladajuće društvo jer je zadržao kontrolu nad njihovim poslovanjem, radom i odlukama (Odluke Upravnog odbora Laurus holding d.d. Split od 2.veljače 2005. godine).

Na temelju ovih činjenica pravilno je prvostupanjski sud donio ocjenu o tuženikovo odgovornosti za obveze društva i utemeljio je na odredbi iz članka 10. stavak 3. ZTD-a. Tom je odredbom propisan izuzetak od odgovornosti člana društva za obveze društva, jer se onaj koji zloupotrebljava okolnost da kao član trgovačkog društva ne odgovara za obveze društva ne može pozvati na to da po zakonu ne odgovara za te obveze.

Pravilno je sud prvog stupnja utvrdio da je tuženik zloupotrijebio okolnost da ne odgovara za obveze Laurus Slavije d.o.o. Split kada je propustio da novoosnovanom društvu prenese imovinu koja mu je u trenutku osnivanja pripadala. Prema tome, u konkretnom slučaju, kako je to pravilno ocijenio sud prvog stupnja, došlo je do proboja pravne osobnosti slijedom čega postoji izvanugovorna zakonska i solidarna odgovornost tuženika kao jedinog člana i osnivača za obveze društva Laurus Slavija d.o.o. Split.

Nije osnovan ni tuženikov žalbeni prigovor presuđene stvari. Pravomoćno presuđena stvar postoji ako je između istih stranaka i o istom tužbenom zahtjevu ranije donijeta odluka. Navedene pretpostavke moraju biti kumulativno ispunjene. U konkretnom slučaju uopće ne postoji identitet spora obzirom nije ispunjen subjektivni element (istovjetnost stranaka).

Slijedom navedenog, valjalo je temeljem odredbe članka 368. ZPP-a odbiti žalbu tuženika kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu (točka I. izreke).

Odluka o troškovima drugostupanjskog postupka temelji se na odredbi članka 166. stavak 1. u svezi članka 154. stavak 1. ZPP-a (točka II. izreke).

U Zagrebu, 22. veljače 2006. godine

PREDSJEDNICA VIJEĆA
BRANKA STILINOVIĆ-PETROVIĆ, v. r.

Za točnost otpravka:

23. 1. 2004.

40

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
SPLIT
IZ RUKE Prilozi pošte
Q 5 -01- 2004

Predano za poštu ebično-prep. dne _____ 20 ____
POŠTA _____ R _____
Broj primjerala _____ prilozi _____
Telefonski broj _____ KN _____ POŠTA _____

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

XII Pž-6228/03-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Radojice Sremca, predsjednika vijeća, te Zdravka Momčinovića i Lidije Tomljenović, članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja **BLAŽENKA PURTIĆA** iz Splita, Vinkovačka 15, zastupanog po punomoćniku Tomislavu Krki, odvjetniku u Splitu, protiv tuženika **LAURUS d.d.** u stečaju, Split, zastupan po stečajnom upravitelju Anti Vukoviću, a ovaj po punomoćnici Yvonne Zlatar Šunjić, odvjetnici u Splitu, radi utvrđenja (vts 10.000,00 kn), odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Splitu broj XI P-1359/02 od 25. ožujka 2003. godine, nakon vijećanja u nejavnoj sjednici dana 18. studenog 2003. godine

presudio je

Odbija se žalba kao neosnovana, a presuda Trgovačkog suda u Splitu broj XI P-1359/02 od 25. ožujka 2003. godine potvrđuje.

Obrazloženje

Presudom prvog stupnja utvrđuje se da postoji potraživanje tužitelja naspram tuženika u iznosu 243.608,49 kn kao tražbina prvog isplatnog reda viših isplatnih redova. Tuženik je dužan platiti tužitelju parnični trošak u iznosu od 2.440,00 kn, u roku od 15 dana.

Prema obrazloženju tako je sudio sud prvog stupnja, jer je nakon provedenog dokaznog postupka našao da je tuženik jedini osnivač Laurus Slavije d.o.o. Split, da je tužitelj bio prvotno radnik tuženika i da je bez svog pristanka prebačen u novoosnovano društvo s ograničenom odgovornošću na rad. Tužitelj je ostvario predmetno potraživanje u odnosu na Laurus Slaviju d.o.o. i priznato mu je u otvorenom stečajnom postupku broj XVI St-26/02, ali nema sredstava za realizaciju.

Polazeći od toga da je tuženik jedini osnivač Laurus Slavije d.o.o., da je rasporedio radnike u novoosnovana društva i da je zadržao udjele i ingerenciju nad njihovim poslovanjem. Tuženik je iznos od 12.195.075,00 DEM predao Hrvatskom fondu za privatizaciju kao rezervacije za rješavanje pitanja denacionalizacije nekretnina, a Laurus Slavija je dobila svega 200.000,00 DEM imovine, a tuženik je upisan u sudski registar s položajem vladajućeg društva. Kako je tužiteljev zahtjev utemeljen na članku 165. i članku 167. Zakona o poduzećima, te članku 10. stavak 3., u vezi s člankom 473. stavak 1. točka 1. i točka 2., članak 474., članak 475. i članak 476. Zakona o trgovačkim društvima može tražiti utvrđenja svojih potraživanja bilo od tužitelja, bilo od tuženika, bilo od Laurus Slavije d.o.o. Odluka o trošku temelji se na članku 154. stavak 1. i članku 155. Zakona o parničnom postupku.

Protiv ove presude žali se tuženik radi bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi da je točno da je od tuženika nastalo 16 društava s ograničenom odgovornošću, da je Laurus Slavija d.o.o. dobila imovinu od 203.341,00 DEM, a da je dio imovine od 12.195.075,00 DEM rezerviran za rješavanje zahtjeva eventualnih prethodnih vlasnika. Navodi da je raspored tužitelja obavljen temeljem zakonskih odredbi i općih akata. Ukazuje da napomena Hrvatskog fonda za privatizaciju o pravima radnika se ne trebaju uzimati u obzir, jer se odnose kao savjetna neka prava iz radnih odnosa, a ne ukazuje da članak 165. i članka 167. Zakona o poduzećima na govori o obvezi tuženika, nego se to može tek ugovorom utvrditi. Nadalje, napominje da odredba članka 10. stavak 3. Zakona o trgovačkim društvima, predstavlja samo opću klauzulu protiv zloupotrebe svojstva člana, a ukazuje da tuženik nikad nije navodio Laurus Slaviju na činjenje štetnih pravnih poslova. Predlaže da se žalba usvoji i preinači presuda, te odbaci tužba, odnosno odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan, ili ukine presuda i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno odlučivanje.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda suglasno odredbama članka 365. Zakona o parničnom postupku koji se primjenjuje kao Zakon Republike Hrvatske (Narodne novine broj 53/91, u daljnjem tekstu: ZPP), ovaj sud nalazi da ista nije zahvaćena nekom od bitnih odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. ZPP-a na koje pazi po službenoj dužnosti.

Ovaj sud drugog stupnja nije mogao prihvatiti žalbene navode tuženika kao osnovane, jer je presuda suda prvog stupnja presuda na utvrđenje, a tu je obrazloženje dato vrlo točno i razložno.

Pravilno je sud prvog stupnja pošao od činjenice nastanka kako tuženika, tako i 16 društava s ograničenom odgovornošću, a među njima i Laurus Slavije d.o.o., u kojoj, nakon što je tuženik oformio 16 društava s ograničenom odgovornošću, nakon tuženika bio zaposlen i tužitelj. Jasno je da je Laurus dioničko društvo holding, firma stvorila 16 društava s ograničenom odgovornošću radi sistema skidanja odgovornosti za poslove koje je ona vodila, ali ih je prepuštala oformljenim

društvima s ograničenim odgovornostima, s tim da su ta oformljena društva s ograničenom odgovornošću imala neznatna sredstva (Laurus Slavija d.o.o. imala je svega 203.000,00 DEM, dok je kod tužitelja ostalo za slučaj rizika 12.000.000,00 DEM).

Ovaj sud drugog stupnja prihvatio je stručna obrazloženja suda prvog stupnja kao osnovana, jer je jasno da se firma tužitelja ne može raspasti u 16 društava s ograničenom odgovornošću s neznatnim sredstvima, a da holding firma Laurus dioničko društva kao takova sa sredstvima od cirka 12.000.000,00 DEM pokriva eventualne rizike vlasništva koje bi tražili pojedinci.

Pravilno je stoga sud prvog stupnja donio presudu kojom utvrđuje da postoji potraživanje tužitelja naspram tuženika u iznosu od 243.608,49 kn, kao tražbina prvog isplatnog reda viših isplatnih redova.

Temeljem svega utvrđenog, valjalo je odlučiti kao u izreci temeljem članka 368. ZPP-a.

U Zagrebu, 18. studenog 2003. godine

PREDSJEDNIK VIJEĆA
RADOJICA SREMAC v.r.

Za točnost otpavka

